

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
КЕРІВНИХ КАДРІВКУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
Навчально-науковий інститут перформативних мистецтв
Кафедра режисури та акторської майстерності
імені народної артистки України Лариси Хоролець

АНОТАЦІЯ
ДО ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ З РЕЖИСУРИ
«ВИСТАВА «СКЛЯНИЙ ЗВІРИНЕЦЬ» АВТОР ТЕННЕССІ ВІЛЬЯМС»
на здобуття ступеня вищої освіти Бакалавр

Роботу виконав
здобувач вищої освіти
4 курсу, групи БСМ 11-22
Карпов Костянтин

Керівник творчого проєкту:
народний артист України, професор,
завідувач кафедри режисури
та акторської майстерності
імені народної артистки України
Лариси Хоролець
Гирич Віктор Сергійович

Рецензент: кандидат
мистецтвознавства, доцент
Жуковін Олександр В'ячеславович

Допустити до захисту творчого проєкту
Протокол засідання кафедри
№ _____ від _____
Завідувач кафедри –
професор, народний артист України
_____ В. С. Гирич
(підпис)

Київ 2026

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
1. ОБҐРУНТУВАННЯ ВИБОРУ ТЕМИ.....	6
2. РЕЖИСЕРСЬКО-ПОСТАНОВОЧНИЙ ПЛАН.....	12
2.1. Режисерський аналіз.....	12
2.1.1. Тема.....	12
2.1.2. Проблема.....	12
2.1.3. Конфлікт	12
2.1.4. Ідея	13
2.1.5. Подієвий ряд.....	13
2.1.6. Сюжет	14
2.1.7. Епізоди.....	16
2.1.8. Композиція	17
2.2. Режисерський задум	20
2.2.1. Надзавдання	20
2.2.2. Наскрізна дія	20
2.2.3. Жанр	21
2.2.4. Художній образ вистави	21
2.2.5. Характеристика образів по відношенню до головного конфлікту	21
2.2.6. Атмосфера вистави	22
2.2.7. Мізансценування	23
2.2.8. Темпоритм	28
2.3. Втілення задуму	30
2.3.1. Робота зі сценографом (художньо-декоративне оформлення)	30
2.3.2. Робота зі звукорежисером	30
2.3.3. Робота з освітлювачем.....	33
2.3.4. Монтажний лист	35
2.3.5. Графік випуску	39
ВИСНОВКИ.....	41
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	42
ДОДАТКИ	45

ВСТУП

Творчість Теннессі Вільямса посідає особливе місце в драматургії ХХ століття завдяки здатності поєднувати психологічну глибину, символічність і тонку чутливість до людських травм. У п'єсі «Скляний звіринець» драматургія розкриває конфлікт між мрією та реальністю, між потребою в любові та страхом втрати.

У межах даної режисерської роботи постає завдання художньо осмислити внутрішні стани персонажів та вибудувати сценічну мову, здатну передати крихкість і напруження, що постійно відчуваються під поверхнею побутових сцен. Через роботу з темпоритмом, пластикою акторського існування та атмосферою простору буде створено цілісне трактування твору як історії про пам'ять, само-презентацію та ціну надії.

П'єса актуальна, оскільки порушує проблеми, які й сьогодні залишаються близькими сучасній людині: конфлікт між мріями та реальністю, складність взаєморозуміння в сім'ї та вплив емоційного тиску на внутрішній стан людини. У творі показано, як прагнення старших «влаштувати майбутнє» можуть перетворюватися на обмеження свободи, а також як напруга в домі та нерозв'язані суперечності між поколіннями спричиняють психологічні кризи. Крім того, драма актуалізує питання самоідентифікації та пошуку власного шляху в умовах, коли середовище тисне й не дає розвиватися природно. Це робить твір важливим для осмислення сучасних сімейних моделей, потреби в підтримці та діалозі, а також відповідальності за власні рішення.

Метою проекту є сформулювати цілісний творчий результат, який допоможе осмислити та розкрити проблематику п'єси «Скляний звіринець» через аналіз її тем, ідей і внутрішніх конфліктів персонажів, а також через представлення власного бачення твору шляхом продуманого творчого задуму, добору художніх засобів і відповідного художнього втілення.

Завдання проекту полягає в тому, щоб послідовно виконати такі кроки: здійснити аналіз п'єси й визначити ключові теми та конфлікти; охарактеризувати персонажів, їхні прагнення, суперечності та роль у розвитку сюжету; підібрати й інтерпретувати художні засоби (символіку, підтекст, особливості побудови діалогів); сформувати авторську концепцію творчого втілення (як саме буде представлено твір у кінцевому результаті, з якими акцентами); підготувати необхідні матеріали для реалізації проекту та, завершивши роботу, підготувати виставу і представити її.

П'єса «Скляний звіринець» є глибоким дослідженням **ескапізму** — захисного механізму психіки, що полягає у відході від болючої реальності у світ ілюзій. Кожен із членів родини Вінгфілдів має свій «сховок»: Аманда живе спогадами про минулу велич у Блакитній горі, Том знаходить розраду в кінотеатрах та алкоголі, а Лора повністю занурюється у світ крихких фігурок. Цей стан ілюзорної безпеки є водночас і порятунком, і пасткою. Коли Аманда каже: *«Ти живеш у мріях, ти підмінюєш дійсність фантазіями!»*, вона, за іронією, описує не лише дітей, а й саму себе. Вільямс використовує **психологічний паралелізм**, де зовнішня замкненість квартири відображає внутрішню ізоляцію героїв, які не здатні на справжню комунікацію. Руйнування особистості в п'єсі відбувається в момент зіткнення цих ілюзій із грубою прагматикою світу, втіленою в образі Джима. Кульмінаційним моментом ескапізму Лори стає її фраза після того, як єдиноріг втратив ріг: *«Він став таким, як усі інші коні... Тепер він не почуватиметься самотнім»*. Проте ця спроба «одужання» через контакт із реальністю завершується катастрофою. Автор доводить, що тривала **дезадаптація** робить особистість настільки крихкою, що будь-яка спроба вивести її на «світло» призводить до остаточного психологічного надламу. Фінальний акт втечі Тома підтверджує неможливість звільнення через фізичне переміщення: його сумління назавжди залишається

прив'язаним до образу сестри, доводячи, що «звіринець» — це не місце, а стан душі.

РОЗДІЛ 1

ОБҐРУНТУВАННЯ ВИБОРУ ОБРАНОЇ ТЕМИ

1.1 Аналіз літератури обраної теми. Обґрунтування вибору теми.

Один з факторів вибору п'єси зумовлений її жанровою своєрідністю як «п'єси–спогаду». Твір дозволяє дослідити, як суб'єктивне сприйняття автора–оповідача (Тома) трансформує реальність у напівфантастичний простір. Це дає багатий матеріал для аналізу того, як за допомогою нелінійного сюжету, світлових ефектів та музичних лейтмотивів створюється особлива емоційна атмосфера, що межує між дійсністю та сновидінням.

Твір є ідеальним майданчиком для аналізу **ескапізму** та внутрішньої ізоляції. На відміну від класичних драм, де конфлікт часто має зовнішній характер, у «Скляному звіринці» головна боротьба відбувається всередині персонажів. Трагедія Лори, яка ховається за тендітним склом, або Аманди, що живе у «консервованому» минулому, ілюструє загальнолюдську проблему страху перед майбутнім. Вивчення цих характерів дозволяє зрозуміти механізми психологічного захисту, які люди використовують у часи соціальних криз.

Вибір п'єси також обґрунтований її здатністю передати дух епохи Великої депресії. Твір демонструє, як економічний колапс руйнує не лише побут, а й людські зв'язки, породжуючи відчуття безвиході та «пастки», що є актуальним для аналізу впливу суспільства на індивіда. У часи Великої депресії мільйони американців раптово втратили «фундамент» під ногами: заощадження зникли, робота стала дефіцитом, а майбутнє перетворилося на суцільну невідомість. Родина Вінгфілдів у п'єсі мешкає в будинку, що нагадує «вулик», де люди затиснуті бідністю та безвихіддю. Сьогодні українці живуть у стані постійної екзистенційної загрози. Як і в 1930–х роках у США, зараз спостерігається руйнація довгострокового планування. Коли зовнішній світ стає агресивним і непередбачуваним, людина відчуває себе безсилою «маленькою фігуркою», чия

доля залежить від глобальних процесів (ринків тоді чи фронту зараз), на які вона не має прямого впливу. Таким чином, п'єса перетворюється на універсальне дзеркало, що демонструє, як у часи історичних розломів людина ризикує перетворитися на «крихку фігурку», чиє життя стає заручником обставин, змушуючи кожного шукати відповідь на питання — чи можливо зберегти цілісність душі, коли весь світ навколо розбивається на шматки.

1.2. Автор та епоха.

Теннессі Вільямс (1911–1983) увійшов у світову літературу як один із найбільш проникливих драматургів–психологів, чия творчість стала символом «поетичного реалізму» в американському театрі. Його життя, сповнене особистих трагедій та внутрішніх протиріч, стало безпосереднім джерелом для його творів, де межа між біографією та художнім вимислом є майже невловимою. Народившись на американському Півдні, Вільямс протягом усього життя рефлексував над занепадом аристократичних традицій цього регіону, що втілювалося в образах його героїв — витончених, але зламаних людей, які не здатні витримати натиск жорсткої, раціональної сучасності. Саме це протистояння між духовною крихкістю особистості та прагматизмом «залізного віку» стало магістральною темою його драматургії. Творча спадщина Вільямса здійснила революцію в театрі завдяки запровадженню концепції «пластичної драми». Він наполягав на тому, що сцена не повинна просто копіювати реальність, а має створювати емоційний простір через синтез світла, символів та звукових лейтмотивів. У своїх найвідоміших творах, як–от «Скляний звіринець» чи «Трамвай "Бажання"», драматург майстерно використовує психоаналітичні підходи для розкриття людської самотності, страху перед майбутнім та неминучості ескапізму. Як дворазовий лауреат Пулітцерівської премії, він зміг вивести американську драму на новий рівень, де фокус змістився із зовнішньої дії на складний лабіринт людської підсвідомості, залишивши по собі галерею

вічних образів, що втілюють трагедію нездійснених мрій. Теннессі Вільямс, чие справжнє ім'я Томас Ланір Вільямс, був людиною надзвичайної чутливості, що безпосередньо вплинуло на його творчий шлях. Псевдонім «Теннессі» він обрав уже в зрілому віці, за однією з версій — через південний акцент, за іншою — як данину предкам, що освоювали ці землі. Його становлення як митця відбувалося на тлі глибоких сімейних конфліктів: деспотичного батька, який висміював літературні нахили сина, та матері, яка жила спогадами про минулий аристократизм. Ці родинні обставини згодом стали фундаментом «Скляного звіринця», де автор вивів образи своїх рідних із нещадною відвертістю та водночас із глибоким співчуттям. Письменник був відомий своїм неймовірним перфекціонізмом — він міг переписувати одну п'єсу десятиліттями, створюючи численні версії того самого сюжету, доки не досягав ідеальної емоційної напруги.

Найбільшим болем та центральною темою всього життя Вільямса була доля його старшої сестри Роуз, яка стала прототипом Лори Вінгфілд. Роуз страждала на шизофренію, і після невдалої лоботомії, проведеної за згодою батьків, вона назавжди втратила зв'язок із реальністю. Ця подія нанесла Теннессі непоправну моральну травму, розвинувши в ньому пожиттєве почуття провини та страх перед власною душевною крихіткою. Саме тому його персонажі — це завжди «аутсайтери», люди з «відбитим рогом», які не можуть знайти собі місця в агресивному суспільстві. Творча спадщина Теннессі Вільямса не обмежується лише «Скляним звіринцем», а складає цілий всесвіт «південної готики», де кожен твір досліджує нові грані людського відчаю та пристрасті. Однією з найвідоміших є п'єса «Трамвай "Бажання"» (1947), яка принесла автору Пулітцерівську премію та закріпила за ним статус головного драматурга епохи. У центрі сюжету — протистояння витонченої, але психічно надломленої Бланш Дюбуа та її зятя Стенлі Ковальського, який уособлює грубу, тваринну силу нового світу. Цей твір став вершиною аналізу руйнації ілюзій: якщо Лора у

«Звіринці» тихо ховається від світу, то Бланш відчайдушно намагається задекорувати реальність паперовими ліхтариками, поки жорстока правда остаточно не знищує її розум. Ще одним монументальним твором у кар'єрі Вільямса є п'єса **«Кішка на розпеченому даху»** (1955), де автор фокусується на темах нещирості, жадібності та прихованої сексуальності в заможній південній родині. Через образ Меггі «Кішки» драматург показує відчайдушну боротьбу за любов і виживання в атмосфері «тотальної брехні», що панує в домі помираючого плантатора Великого Тата. У цій драмі Вільямс майстерно викриває сімейні скелети в шафах, доводячи, що багатство не рятує від духовної порожнечі. П'єса отримала другу Пулітцерівську премію та стала одним із найпопулярніших творів автора завдяки своїй гострій соціальній критиці та психологічній напрузі. У пізніший період творчості Вільямс звертався до більш екзотичних та символічних форм, що яскраво проявилось в п'єсі **«Ніч ігуани»** (1961). Дія відбувається в Мексиці, де група випадкових людей опиняється в ізольованому готелі під час тропічної зливи. Головний герой, колишній священик Шеннон, переживає глибоку духовну кризу, що метафорично порівнюється із прив'язаною ігуаною, яка намагається вирватися на волю. Цей твір підсумовує філософські роздуми Вільямса про людське страждання та можливість милосердя навіть у найтемніші часи. Всі ці п'єси разом утворюють цілісну панораму людської душі, яка, за Вільямсом, завжди залишається самотньою, але неоцінено прекрасною у своїй крижкості.

Епоха написання та виходу у світ п'єси «Скляний звіринець» (середина 1940-х років) є одним із найскладніших та найдинамічніших періодів в американській історії. Твір був написаний на зламі двох епох: наслідків Великої депресії 1930-х років та розпалу Другої світової війни. Це був час глибокого соціального стресу, коли старий світ із його стабільними цінностями вже розпався, а новий ще не встиг запропонувати людині безпеку. Саме це відчуття перебування на «краю пріріви» Теннессі Вільямс зробив емоційним тлом своєї

драми, де приватна історія родини Вінгфілдів стає віддзеркаленням глобальних потрясінь. Соціально–економічний ландшафт того часу характеризувався болючим переходом від аграрного минулого до агресивного індустріального майбутнього. Для мешканців південних штатів, до яких належав і сам автор, цей процес був особливо травматичним. У п'єсі це відображено через конфлікт між «південною вихованістю» Аманди, яка марить балами та кавалерами, і брудними провулками Сент–Луїса, де люди стають гвинтиками в системі масового виробництва. Велика депресія навчила людей виживати, але вона також посіяла страх перед злиднями, який у п'єсі штовхає героїв до відчайдушних, а часом і жорстоких вчинків заради примарної стабільності. Культурна атмосфера епохи також зазнала значних змін, зокрема через розквіт кінематографа як головного інструменту масового ескапізму. У 1930–ті та 1940–ві роки кінотеатри стали «храмами мрій» для мільйонів людей, які хотіли забути про черги за хлібом чи новини з фронту. Том Вінгфілд, який щовечора тікає «в кіно», уособлює все покоління молодих чоловіків того часу, які відчували себе замкненими в клітках офісів та заводів. Це була епоха втрачених ілюзій, коли «американська мрія» про успіх для багатьох залишалася лише яскравою картинкою на екрані, недосяжною в реальному житті. Нарешті, неможливо ігнорувати передчуття війни, яке пронизує текст п'єси. Хоча дія відбувається в середині 30–х, Вільямс писав твір, коли світ уже палав у вогні Другої світової. У фінальному монолозі Тома звучать слова про те, що «світ зараз освітлюється блискавкою», що є прямою метафорою бомбардувань та руйнації колишнього порядку. Це був час, коли індивідуальна доля здавалася нікчемною порівняно з ходом історії, і саме це відчуття власної крихкості перед обличчям світової катастрофи Вільямс втілює у образах своїх героїв, чиї життя так само легко розбити, як скляні фігурки Лори.

Стиль Теннессі Вільямса — це унікальний сплав жорсткої правди життя та високої поезії, який літературознавці називають «поетичним реалізмом». Він

відмовився від сухого копіювання побуту, притаманного тогочасній драмі, на користь глибинного дослідження людської душі через метафори та складні символічні конструкції. Його письмо характеризується надзвичайною музикальністю та ліризмом; навіть повсякденні діалоги у Вільямса часто звучать як білий вірш, де паузи та інтонації важать більше за самі слова. Автор не просто описує події, він створює «психологічні пейзажі», де зовнішнє середовище — освітлення, колір декорацій чи звуки вулиці — є прямим продовженням внутрішнього стану героїв

Найважливішою рисою його стилю є концепція «пластичного театру», де візуальні та звукові засоби стають повноцінними дійовими особами. Вільямс активно використовував специфічні світлові ефекти, щоб виокремити персонажів із темряви, підкреслюючи їхню ізольованість, та впроваджував музичні лейтмотиви, що супроводжували появу ключових символів, як-от «Скляного звіринця». У цьому стилі кожна речова метафора — чи то єдиноріг, чи пожежні сходи — перестає бути просто частиною інтер'єру і стає ємним образом, що замінює довгі пояснення. Такий підхід дозволяє автору досягти максимальної емоційної напруги, роблячи його п'єси суб'єктивними сповідями, де реальність завжди пропущена через фільтр людської пам'яті та ностальгії.

РОЗДІЛ 2

РЕЖИСЕРСЬКО ПОСТАНОВОЧНИЙ ПЛАН

2.1. Режисерський аналіз

2.1.1. Тема

Термін тема та його первісний зміст – те, що покладене в основу. Використання цього терміну у двох значеннях: життєвий матеріал, який взято для зображення та найважливіша суспільна проблема, яка поставлена автором у творі. Формулювання теми повинне відповідати на питання про що йдеться у творі.

Тема п'єси «Скляний звіринець»: формування сім'єю особистості й набуття щастя в сімейному лоні.

2.1.2. Проблема

Проблема в драматургії — це відображена в художній формі об'єктивна суперечність життя, яка усвідомлюється автором як значуща, стає основою сценічної дії та знаходить своє втілення через зіткнення характерів (конфлікт) і логіку їхніх вчинків.

В п'єсі «Скляний звіринець» підіймаються такі проблеми:

1. Проблема ініціації та соціальної неадаптованості
2. Морально – етична проблема вибору між собою та іншими
3. Проблема деформації та життєствердних ілюзій
4. Проблема комунікативної глухоти

2.1.3. Конфлікт

Конфлікт в драматургії – це фундаментальна рушійна сила твору, що представляє собою не просто суперечку, а граничне загострення суперечностей, яке втілюється у зіткненні ідеї та контр – ідеї. Конфлікт може бути як **зовнішнім** (соціальним, міжособистісним), так і **внутрішнім** (психологічним

вибором у душі героя). Без конфлікту сценічна дія неможлива, оскільки саме він змушує персонажів робити вибір, розкриваючи їхню справжню сутність у моменти найвищого випробування. Окрім цього, розрізняють конфлікти за змістом: **соціальні**, що відображають класові чи політичні суперечності, **побутові**, що виникають на ґрунті родинних чи приватних стосунків, та **філософські**, де порушуються вічні питання буття.

Основний конфлікт п'єси «Скляний звіринець»:

- Здобуття щастя людини неможливе в умовах прагматичного світу.
- Вгамування власних романтичних бажань на користь здобуття щастя в прагматичному світі.

За змістом, конфлікт в п'єсі «Скляний звіринець», на перший погляд, **побутовий**, але автор також підіймає вічні **філософські** питання про існування людини та її реалізацію в житті.

2.1.4. Ідея

Ідея в драматургії – це основна думка автора, вищий сенс і авторське ставлення до зображувальних подій.

Ідея п'єси «Скляний звіринець»: Треба вгамувати власні бажання на користь здобуття щастя в умовах прагматичного світу.

2.1.5. Подієвий ряд

Подієвий ряд у драматургії — це логічно вибудована послідовність значущих подій, яка формує динамічну структуру п'єси від її початку до фіналу. Це не просто перелік дій, а ланцюжок причинно–наслідкових зв'язків, де кожна попередня подія готує «ґрунт» для наступної, поступово загострюючи основний конфлікт. У теорії драми подієвий ряд зазвичай поділяється на кілька ключових етапів: **вихідна подія** (та, що відбулася до початку дії, але впливає на неї), **зав'язка** (поштовх до конфлікту), **центральна подія** (кульмінація боротьби) та **фінальна подія** (розв'язка).

Висхідна подія: Аманда вирішує видати доньку Лору заміж.

1. Аманда дізнається, що Лора протягом місяця прогулювала навчання в бізнес коледжі.
2. Аманда починає підпрацьовувати й економити, щоб накопити гроші на заміжжя Лори.
3. Після конфлікту з Томом, Аманда вмовляє його знайти хлопця для Лори.

Перша подія: Том приводить Джима на вечерю.

1. Том зізнається Джимові, що він збирається поїхати й показує квиток торгового флоту, замість того, щоб заплатити за світло.
2. Під час вечері згасає світло через несплачений рахунок, Джим і Лора залишаються на одинці.
3. Лора розказує Джимові про всі свої невдачі та їх причини.

Центральна подія: Збагнувши, що є причиною сором'язливості Лори, Джим допомагає їй їх позбутися.

1. Поспілкувавшись з Лорою, Джим радить їй не розчаровуватись в житті й займатись тим, що їй подобається.
2. Джим запрошує Лору на танець.
3. Джим цілує Лору.

Головна подія: Зрозумівши, що ранив почуття Лори, Джим вибачається за поцілунок.

Завершальна подія: Джим зізнається, що в нього є наречена.

1. Лора дарує Джимові фігурку зламаного єдинорога на згадку.
2. Аманда звинувачує Тома в тому, що він привів зарученого чоловіка.
3. Том покидає сім'ю.

2.1.6. Сюжет

Сюжет у драматургії — це динамічна система подій та художньо організована послідовність дій, через які розкривається конфлікт п'єси та характери її персонажів. На відміну від фабули, яка є простою хронологією того,

що сталося, сюжет — це авторська інтерпретація цих подій, вибудована за законами драматичної композиції: від експозиції та зав'язки через висхідну дію до кульмінації та розв'язки. Сюжет не лише фіксує зовнішні вчинки героїв, а й відображає їхні внутрішні зміни, забезпечуючи логічну напругу та емоційний рух твору від першої до останньої сцени. У якісній драматургії кожен елемент сюжету працює на розкриття головної ідеї, перетворюючи окремі епізоди на цілісну художню структуру, що тримає увагу глядача.

Сюжет п'єси Теннессі Вільямса «Скляний звіринець» розгортається як ретроспективна сповідь Тома Вінгфілда, який крізь туман пам'яті відтворює події своєї юності в Сент-Луїсі часів Великої депресії. Родина Вінгфілдів існує в тісній квартирі, що нагадує пастку, де кожен із героїв вибудував власний ілюзорний захист від жорстокої реальності: мати, Аманда, марить минулою величчю аристократичного Півдня; син Том шукає порятунку в щовечірніх втечах до кінотеатрів та мріях про морські подорожі; а хворобливо сором'язлива донька Лора замикається у світі своєї колекції крихких скляних фігурок. Конфлікт виходить на поверхню, коли Аманда, дізнавшись про крах планів на професійну освіту Лори, стає одержимою ідеєю видати її заміж і змушує Тома запросити на вечерю «кавалера» — молодого чоловіка з взуттєвої фабрики. Прихід Джима О'Коннора стає центральною подією, де світ реальних амбіцій стикається з тендітністю світу Лори; під час інтимної розмови при свічках Джим на мить повертає дівчині віру в себе і навіть цілує її, проте цей акт «лікування» закінчується трагічно — Джим випадково розбиває скляного єдинорога, символ унікальності Лори, а потім зізнається, що він заручений. Цей крах останньої надії призводить до фінального розпаду родини: Аманда звинувачує сина в черствості, а Том, наслідуючи приклад батька-втікача, назавжди залишає дім, проте до кінця життя залишається в'язнем спогадів про сестру, образ якої не дає йому знайти омріяний спокій.

2.1.7. Епізоди

В драматургії **епізод** — це відносно завершена в смисловому та структурному відношенні частина драматичного твору, яка фіксує певний момент розвитку дії. На відміну від цілої дії (акту), епізод зазвичай обмежений єдністю часу, місця та складу учасників. Його головна функція полягає в тому, щоб зробити конкретний крок у розвитку сюжету, розкрити нову рису характеру персонажа або надати додатковий імпульс конфлікту.

Епізоди «Скляного звіринця»:

1. Епізод «Сімейна вечеря»

П'єса починається з вечері, яка обривається сваркою між Амандою та Томом. Після того як Лора перериває конфлікт, Аманда нав'язливо переповідає історії про своє минуле на Півдні та своїх «сімнадцять кавалерів». Таким чином Аманда намагається нав'язати дітям стандарти поведінки минулого століття, але в результаті встановлюється атмосфера задухи та невідповідності героїв реальному часу. Том і Лора почуваються «в'язнями» материнських ілюзій.

2. Епізод «Обман з коледжом»

Аманда дізнається, що Лора протягом місяця прогулювала бізнес коледж через панічний страх й проводила час гуляючи парком. Після сварки з донькою, Аманда усвідомлює непристосованість Лори до життя й вирішує видати її заміж за чоловіка, який буде про неї піклуватись.

3. Епізод «Сварка»

Том і Аманда сваряться, через те, що Том постійно тікає з дому в кіно й взагалі думає тільки про себе. В наслідок сварки, Том, випадково, розбиває скляні фігурки, які збирає Лора й уходить на всю ніч.

4. Епізод «Примирення з сином»

Том повертається під ранок назад додому, де його зустрічає Лора й вмовляє помиритись з матір'ю. Після примирення, Аманда вмовляє сина привести якогось хлопця з магазину, щоб познайомити з Лорою.

5. Епізод «Передчуття гостя»

Том сповіщає Аманду, що запросив до них на вечерю свого колегу з роботи Джима О'Конора. Радісна Аманда починає поспішну підготовку до вечері. Лора дізнається, що гість – її шкільне кохання і впадає в паніку.

6. Епізод «Довгоочікувана вечеря»

Після приходу Джима, Том зізнається йому, що збирається поїхати й вже купив квиток до морського флоту, замість того, щоб заплатити за світло.

7. Епізод «Розмова при свічках»

Після вечері, через несплату Томом рахунків, вимикається світло. Аманда з Томом залишають Лору й Джима наодинці. Під час розмови, Джим аналізує комплекси Лори й дає їй поради як їх позбутись.

8. Епізод «Танець, поцілунок, крах»

Щоб довести Джиму, що вона готова змінюватись, Лора відкриває Джимові свою колекцію скляних фігур. Роздивившись найстарішу в колекції фігурку єдиноріга, Джим запрошує Лору на танець. Коли розбита фігурка єдиноріга зупиняє танок, Джим вихваляє Лору в унікальності й цілує її. Джим вибачається за поцілунок й зупиняє розвиток стосунків з Лорою своїм зізнанням в тому, що він заручений.

9. Епізод «Прощання»

Після уходу гостя, Аманда звинувачує Тома в тому, що він спеціально запросив зарученого чоловіка до них додому. Том покидає дім назавжди.

2.1.8. Композиція

Композиція – це побудова та художня організація п'єси, що забезпечує єдність її частин, сцен та епізодів для найповнішого розкриття конфлікту й авторського задуму. На відміну від епічних творів, де опис відіграє значну

роль, драматична композиція базується на суворій логіці дії та концентрується навколо ключових етапів: експозиції, зав'язки, розвитку дії (висхідної лінії), кульмінації та розв'язки. Вона визначає не лише послідовність подій, а й темпоритм вистави, співвідношення зовнішньої дії та внутрішнього підтексту, а також організацію часопростору, де кожен елемент — від ремарки до фінального монологу — працює на створення цілісної художньої структури. Композиція «Скляного звіринця» унікальна, оскільки це «п'єса – спогад» і автор відходить від реалістичного копіювання життя, створюючи суб'єктивну, ліричну структуру, де час і простір підпорядковані пам'яті головного героя.

Композиція «Скляного звіринця»:

1. Експозиція

Знайомство з родинним побутом та персонажами: деспотична Аманда, відсторонений Том та замкнута Лора. Окреслюється фоновіа проблема п'єси – соціальна ізоляція та фінансове питання родини.

2. Зав'язка

Аманда дізнається про те, що Лора прогулювала коледж. Аманда усвідомлює неспроможність Лори забезпечити самостійне життя й вирішує видати її заміж. Аманда вмовляє Тома знайти чоловіка для Лори.

3. Розвиток дії

Відбувається підготовка до зустрічі гостя. Напруга зростає через сварки Аманди й Тома, перелякано – панічну поведінку Лори. Том повідомляє про прихід гостя Джима О'Коннора.

4. Кульмінація

Джим й Лора залишаються наодинці. Після поцілунку Джим зізнається, що в нього є наречена.

5. Розв'язка

Сім'я розвалюється. Аманда звинувачує Тома в тому, що він спеціально все зіпсував. Том покидає сім'ю. В фіналі п'єса повертає до Тома – оповідача. Він розриває просторові стосунки зі своїм домом, але не може розірвати емоційні стосунки з Лорою.

2.2. Режисерський задум

2.2.1. Надзавдання

Надзавдання – це головна мета, заради якої створюється вистава, її ідейне осердя та кінцевий результат, якого прагне досягти митець разом із колективом. Якщо кожна роль має своє надзавдання, то надзавдання вистави — це мета всього ансамблю, що об'єднує роботу режисера, акторів, художника та композитора в єдине ціле. Надзавдання – це відповідь на питання «Заради чого я ставлю цю п'єсу сьогодні?». Надзавдання нерозривно пов'язане з **наскрізною дією** — це практичний шлях до реалізації цієї мети. Якщо надзавдання — це «Для чого ми це робимо?», то наскрізна дія — це «Що ми робимо?». Надзавдання завжди формулюється дієсловом (хотіти, прагнути, стверджувати, викривати). Це активна сила, яка «заражає» акторів та глядачів. Станіславський наголошував, що без надзавдання вистава перетворюється на набір випадкових мізансцен, втрачаючи свій магічний вплив на підсвідомість глядача.

Надзавдання «Скляного звіринця»:

«Довести, що фізична втеча від проблем не дозволяє позбавитись їх».

2.2.2. Наскрізна дія

Наскрізна дія – це головна лінія сценічного розвитку та безперервний ланцюг вчинків персонажів, що пронизує всю виставу від початкового моменту до фінального завершення. За визначенням К. С. Станіславського, це практичне втілення надзавдання: якщо надзавдання — це далека мета, то наскрізна дія — це активний процес її досягнення, який об'єднує всі окремі епізоди, завдання та мікроконфлікти в єдиний органічний потік. Вона не дозволяє дії «розсипатися» на випадкові сцени, спрямовуючи увагу та волю акторів у єдиному векторі.

Наскрізна дія «Скляного звіринця»:

«Перекласти відповідальність за близьку людину на іншого, щоб поїхати й позбутися обставин, які обтяжують».

2.2.3. Жанр

Жанр – форма подачі художнього матеріалу, яку розрізняють за певними повторювальними ознаками. В драматургії розрізняють три основні жанри (комедія, трагедія, драма) й додаткові, які формуються за рахунок об'єднання основних (трагікомедія й т.д.) або за допомогою додавання проміжкових жанрів (водевіль, комедія плаща і т.д.)

Жанр «Скляного звіринця»: психологічна драма

Ознаки психологічної драми:

1. Пріоритет віддається проникненню у внутрішній світ персонажів та його переміненню.
2. Дія переноситься часто до камерних просторів.
3. Багатогранність характерів персонажів.

2.2.4. Художній образ вистави

Художній образ вистави – це візуальне та звукове оформлення вистави. Художній образ не існує сам по собі, а складається із синтез всіх засобів виразності: сценографія, світло, музичне оформлення, костюми, мізансцени, пластика.

Художній образ вистави «Скляного звіринця»: потік спогадів, що замикається.

2.2.5. Характеристика образів по відношенню до основного конфлікту

1. Том Вінгфілд (син та оповідач п'єси)

Позиція в конфлікті: «Здобуття щастя людини неможливе в умовах прагматичного світу»

Характеристика: будучи оповідачем п'єси, Том повертається до тих подій, які змусили покинути сім'ю й поїхати в мандри. Протягом всієї п'єси він ілюструє важкість цього рішення й шкодує про наслідки цієї втечі.

2. Аманда Вінгфілд (мати сімейства)

Позиція в конфлікті: «Вгамування власних романтичних бажань на користь здобуття щастя в прагматичному світі»

Характеристика: не в змозі примиритись з суворою реальністю, Аманда продовжує жити тим часом, коли вона була молодою й жила на Півдні Америка. Зараз же своєю опікою та повчанням, Аманда намагається пристосувати своїх дітей до життя в світі.

3. Лора Вінгфілд (донька)

Позиція в конфлікті: «Здобуття щастя людини неможливе в умовах прагматичного світу»

Характеристика: через свої комплекси, Лора нездатна адаптуватись до життя в прагматичному світі й створює свій світ зі скляних фігурок. Будучи замкнутою й залежною, Лора мріє про здобуття кохання з хлопцем зі школи, якого вона не бачила шість років.

4. Джим О'Коннор (гість)

Позиція в конфлікті: «Вгамування власних романтичних бажань на користь здобуття щастя в прагматичному світі»

Характеристика: самий реалістичний персонаж п'єси. Будучи вісником прагматизму, Джим своїми діями випадково руйнує крихкий устрій родини Вінгфілд.

2.2.6. Атмосфера вистави

Атмосфера вистави — це цілісне емоційне середовище, що виникає внаслідок об'єднання світла, звуку, просторового рішення та внутрішнього стану акторів, утворюючи специфічне «повітря» сцени. Вона діє як ірраціональна сила, що миттєво занурює реципієнта в необхідний психологічний стан під час активної дії на сцені.

Перший епізод: атмосфера задухи та прихованої напруги між Амандою й Томом.

Другий епізод: паніка та безвихідь.

Третій епізод: агресія та надрив.

Четвертий епізод: втома та обтяжуючий обов'язок.

П'ятий епізод: бурхлива підготовка й панічний жах.

Шостий епізод: довгоочікуваний прихід та фатальна таємниця.

Сьомий епізод: тимчасове тепло й зближення.

Восьмий епізод: вивільнення та крах надій.

Дев'ятий епізод: остаточний розпад та вічна провина.

2.2.7. Мізансценування

Мізансцена – це просторове розташування акторів та декорацій на сцені у певному співвідношенні один до одного, щоб виявити та підсилити сценічну дію.

1. Епізод «Сімейна вечеря»

2. Епізод «Обман з коледжом»

3. Епізод «Сварка»

4. Епізод «Передчуття гостя»

5. Епізод «Довгоочікувана вечеря»

6. Епізод «Розмова при свічках»

7. Епізод «Танець, поцілунок, крах»

2.2.8. Темпоритм

Темпоритм у виставі – це синтез двох понять:

1. Темп (зовнішнє) – частота чергування подій або частота зовнішньої дії на сцені (фізична дія, словесна дія)
2. Ритм (внутрішнє) – інтенсивність внутрішнього переживання, глибини емоційного напруження.

Пробудова темпоритму у виставі одне з важливих завдань, адже має за мету утримувати увагу глядача за рахунок грамотного його перетікання, а також підсилити емоційне сприйняття реципієнта.

Визначати перетікання темпоритму буду за допомогою цифрової шкали, де 1 – самий повільний, а 10 – самий швидкий.

1. Епізод «Сімейна вечеря»

П'єса починається з вечері, яка обривається сваркою між Амандою та Томом. Після того як Лора перериває конфлікт, Аманда нав'язливо переповідає історії про своє минуле на Півдні та своїх «сімнадцять кавалерів». Таким чином Аманда намагається нав'язати дітям стандарти поведінки минулого століття, але в результаті встановлюється атмосфера задухи та невідповідності героїв реальному часу. Том і Лора почуваються «в'язнями» материнських ілюзій.

За шкалою: 4

2. Епізод «Обман з коледжом»

Аманда дізнається, що Лора протягом місяця прогулювала бізнес коледж через панічний страх й проводила час гуляючи парком. Після сварки з донькою, Аманда усвідомлює непристосованість Лори до життя й вирішує видати її заміж за чоловіка, який буде про неї піклуватись.

За шкалою: 3

3. Епізод «Сварка»

Том і Аманда сваряться, через те, що Том постійно тікає з дому в кіно й взагалі думає тільки про себе. В наслідок сварки, Том, випадково, розбиває скляні фігурки, які збирає Лора й уходить на всю ніч.

За шкалою: 8

4. Епізод «Примирення з сином»

Том повертається під ранок назад додому, де його зустрічає Лора й вмовляє помириться з матір'ю. Після примирення, Аманда вмовляє сина привести якогось хлопця з магазину, щоб познайомити з Лорою.

За шкалою: 4

5. Епізод «Передчуття гостя»

Том сповіщає Аманду, що запросив до них на вечерю свого колегу з роботи Джима О'Конора. Радісна Аманда починає похливу підготовку до вечері. Лора дізнається, що гість – її шкільне кохання і впадає в паніку.

За шкалою: 6

6. Епізод «Довгоочікувана вечеря»

Після приходу Джима, Том зізнається йому, що збирається поїхати й вже купив квиток до морського флоту, замість того, щоб заплатити за світло.

За шкалою: 4

7. Епізод «Розмова при свічках»

Після вечері, через несплату Томом рахунків, вимикається світло. Аманда з Томом залишають Лору й Джима наодинці. Під час розмови, Джим аналізує комплекси Лори й дає їй поради як їх позбутись.

За шкалою: 3

8. Епізод «Танець, поцілунок, крах»

Щоб довести Джиму, що вона готова змінюватись, Лора відкриває Джимові свою колекцію скляних фігур. Роздивившись найстарішу в колекції фігурку єдиноріга, Джим запрошує Лору на танець. Коли розбита фігурка єдиноріга зупиняє танок, Джим вихваляє Лору в унікальності й цілує її. Джим

вбачається за поцілунок й зупиняє розвиток стосунків з Лорою своїм зізнанням в тому, що він заручений.

За шкалою: 4

9. Епізод «Прощання»

Після уходу гостя, Аманда звинувачує Тома в тому, що він спеціально запросив зарученого чоловіка до них додому. Том покидає дім назавжди.

За шкалою: 9

2.3 Втілення задуму

2.3.1. Робота зі сценографом

Декорації

В постановці «Скляний звіринець» я прагну до мінімалізму. Головним завданням для мене було створити образ бідної квартири, де головною цінністю буде сам скляний звіринець. З декорацій я використовую стіл, стільці, білу ширму, яка скриває звіринець до кульмінації.

Реквізит

У виставі використовується реквізит, який «відкриває» кожен епізод. З реквізиту я використовую тарілки, виделки, чашки, канделябр, свічки, бокали, пляшка вина, скляні фігурки, гребінець, шарф.

Костюми

Костюми були такі, які мають підкреслити риси персонажів, а також такі, які будуть зображувати зміну персонажів по ходу вистави.

2.3.2. Робота зі звукорежисером

Таблиця 1

Епізод	Мізансцена або дія	Репліка	Музично- шумове	Примітка

			оформлення	
Пролог Тома	Том повертається в свою стару квартиру й оглянувши її, вводить глядача в запропоновані обставини.	Початок вистави	«My way» «Hughie trashes room»	«My way» змінюється на «Hughie trashes room» коли Том починає розповідати про батька.
Епізод «Сімейна вечерея»	Аманда розповідає про своїх візетерів в молодості.		«Hughie trashes room»«Frensei»	
Епізод «Обман з коледжом»	Лора розповідає Аманді про своє шкільне кохання		«Amelie»	
Епізод «Сварка»	Том кричить на Аманду	«Ти думаєш я божеволю від магазину?»	«Hughie trashes room»	

Том розмовляє з Лорою	Том розмовляє з привидом Лори		«Amelie», «Hughie trashes room»	
Епізод «Примирення з сином»				
Епізод «Передчуття гостя»	Том сповіщає Аманду про візитера.		«Bob», «Hughie trashes room»	
Епізод «Довгоочікувана вечеря»	Джим приходить в гості, розмовляє з Томом на балконі.		«Bob», «Hughie trashes room», звук дощу.	
Епізод «Розмова при свічках»	Джим і Лора розмовляють наодинці.		«Bob»	
Епізод «Танець, поцілунок, крах»	Джим і Лора танцюють в звіринці, поцілунок. Джим зізнається,		«Amelie», «Sleep»	

	що він заручений.			
Епізод «Прощання»	Том на авансцені прощається з Лорою.		«Hughie trashes room».	Композиція продовжує звучати після ЗТМ.

2.3.3. Робота з освітлювачем

Таблиця 2

Епізод	Мізансцена або репліка	Світлове оформлення	Примітка
Пролог Тома	Том на авансцені, Аманда й Лора накривають стіл на другому плані.	Голубе контрове світло, холодне світло на Тома	Контрове перекривається білою тканиною.
Епізод «Сімейна вечеря»	Сім'я обідає за столом по центру.	Тепле сценічне світло освітлює авансцену й другий план.	
Епізод «Обман з коледжом»	Лора сидить під столом, Аманда нависає над нею.	Приглушене голубе світло на другому плані.	

Епізод «Сварка»	Аманда й Том сваряться посеред квартири.	Червоне контрове світло.	Зовнішнє світло теж поступово червоніє.
Том розмовляє з Лорою	Том завмирає в темній сцені. Тінь Лори на задньому фоні.	Голубе контрове світло, легенько освітлена авнсцена.	
Епізод «Примирення з сином»	Аманда сидить на стільці, Том перед нею на колінах схилив голову.	Тепле сценічне світло.	
Епізод «Передчуття гостя»	Аманда заспокоює Лору перед приходом Джима.	Тепле сценічне світло.	
Епізод «Довгоочікувана вечеря»	Аманда, Том і Джим за столом.	Тепле сценічне світло.	
Епізод «Розмова при свічках»	Джим і Лора сидять на підлозі посеред пустої сцени.	Інтимне голубе світло й освітлення від свічок.	Світло коригується в залежності від мізансцени.

Епізод «Танець, поцілунок, крах»	Лора відкриває звіринець перед Джимом.	Синє й голубе світло заповнює сцену.	
Епізод «Прощання»	Том на авансцені.	Голубе контрове світло.	На фінальній репліці Тома різкий ЗТМ.

2.3.4. Монтажний лист

Таблиця 3

№	Епізод/Мізансцена	Дія/Візуальний акцент	Світло	Музика/Звук
1.	Пролог Тома	Том на авансцені вводить глядача в запропоновані обставини п'єси, а в квартирі Аманда й Лора готуються до сімейної вечері.	Білий прожектор на Тома. Сама сцена освітлена тьмяно освітлена жовтим кольором.	Грає спокійний джаз, який плавно перетікає в гул.
2.	Епізод «Сімейна вечеря»	Сім'я вечеряє. Під час цього відбувається	Зовнішнє світло приглушене,	Весела музика грає на розповіді

		сварка між Амандою й Томом.	а жовте на сцені підсилене. Контрове світло змінює свій колір в залежності від емоційного стану й акценту на персонажі.	Аманди про її молодість.
3.	Епізод «Обман з коледжом»	Лора сидить плачучи під столом, Аманда нависає над нею.	Холодне світло направлене на стіл, краї сцени затемнені	Лунає гул, який плавно перетікає на веселу музику під час розповіді Лори про Джима.

4.	Епізод «Сварка»	Аманда сидить на стільці, а злий Том схилюється над нею.	Затемнені краї сцени, тепле основне світло плавно перетікає в майже червоне.	Музика відсутня.
5.	Том розмовляє з Лорою	Том стоїть на авансцені, Лора стоїть за білою ширмою.	Прожектор направлені й на Тома, контрове направлене на Лору, тому на ширмі ми бачимо лише її тінь.	Джазовий лейтмотив Тома змінюється на гул.
6.	Епізод «Примирення з сином»	Аманда сидить на стільці, Том стоїть перед нею на колінах, схилювши голову.	Сцена тепло освітлена.	Весела музика Аманди.

7.	Епізод «Передчуття гостя»	Том сидить по центру на стілці, Аманда стоїть позаду й розчісує йому волосся.	Сцена тепло освітлена.	Грає спокійний джаз.
8.	Епізод «Довгоочікувана вечеря»	Джим й Том стоять на авансцені й курять.	Прожектор направлени й на Тома й Джима, сцена тьмяно освітлена.	Драматична скрипка.
9.	Епізод «Розмова при свічках»	Джим і Лора сидять на підлозі по середині сцені, по центру стоїть канделябр зі свічками.	Сцена тьмяно освітлена.	Грає легкий джаз.
10.	Епізод «Танець, поцілунок, крах»	Біла ширма відкрита, видно звіринець, Джим й Лора танцюють.	Сцена тьмяно освітлена, голубий колір освітлює	Грає вальс.

			звіринець.	
11.	Епізод «Прощання»	Том стоїть на авансцені з кандилябром руках й просить пробачення у Лори.	Сцена затемнена, прожектор на Томові.	Грає лейтмотив Тома.

2.3.5. Графік випуску

1. 01.02.2026 Ідейно-тематичний аналіз п'єси
2. 08.02.2026 Розподілення ролей , аналіз персонажів, читання п'єси по ролях.
3. 15.02.2026 Репетиція першого епізоду.
4. 20.02.2026 Робота з художником. Створення ескізів.
5. 22.02.2026 Репетиція першого епізоду.
6. 28.02.2026 Робота з художником . Затвердження сценографії. Остаточні ескізи сценографії.
7. 05.03.2026 Репетиція другого епізоду.
8. 09.03.2026 Репетиція першого та другого епізоду з реквізитом.
9. 11.03.2026 Створення підмакетника.
10. 12.03.2026 Репетиція першого та другого епізоду.
11. 14.03.2026 Репетиція прологу, першої та другої сцени.
12. 20.03.2026 Робота з хореографом , створення пластичних етюдів.
13. 26.03.2026 Репетиція третього епізоду
14. 28.03.2026 Репетиція третього епізоду.
15. 29.03.2026 Зведена репетиція трьох епізодів.
16. 02.04.2026 Репетиція четвертого епізоду.
17. 07.04.2026 Репетиція п'ятого епізоду.

18. 12.04.2026 Чистка четвертого й п'ятого епізодів.
19. 15.04.2026 Репетиція епізодів у вигорodkaх.
20. 20.04.2026 Репетиція епізодів з реквізитом.
29. 22.04.2026 Створення кошторису вистави.
30. 25.04.2026 Репетиція шостого епізоду.
31. 29.04. 2026 Репетиція сьомого епізоду.
32. 01.05.2026 Визначились з датою прем'єри вистави.
33. 05.05.2026 Чистка восьмого епізоду.
34. 10.05.2026 Зведена репетиція всіх епізодів.
35. 12.05.2026 Робота зі звукорежисером, підбір музики.
37. 13.05.2026 Робота з художником по світлу та освітлювачем.
38. 13.05.2026 Придбання матеріалу для створення декорацій.
39. 14.05.2026 Монтажна репетиція
40. 14.05.2026 Робота з дизайнером. Створення афіші.
41. 16.05.2026 Репетиція в костюмах
42. 20.05.2026 Генеральний прогін вистави.
45. 20.05.2026 Прем'єрний показ вистави «Скляний звіринець» для викладачів та студентів академії.

ВИСНОВКИ

За час роботи над виставою «Скляний звіринець» я виконав наступні завдання:

1. Перед тим як розпочати роботу над виставою, я вивчив творчий шлях Теннессі Вільямса, що сприяло глибшому розумінню тематики його творів та визначенню актуальності п'єси.

2. Встановив композиційну структуру п'єси Теннессі Вільямса «Скляний звіринець»

3. Визначив жанр п'єси та ознайомився з його специфікою.

4. Проаналізував характери персонажів.

5. Визначив надзавдання, наскрізну дію вистави.

6. Розробив концепцію вистави, визначив стиль, атмосферу, місце дії та інші художні елементи.

7. Намалював ескізи костюмів та сценографії.

8. Працював з акторами над інтерпретацією ролей, розвитком персонажів та створенням образів.

9. Провів технічні репетиції, провела роботу зі звукорежисером та художником по світлу.

10. Після прем'єри зробив аналіз реакції глядачів, отримав відгуки та критику, що допомогло мені у подальшому вдосконаленні вистави. П'єса «Скляний звіринець» на мій погляд одна з найцікавіших робіт Теннессі Вільямса, яка не втрачає своєї актуальності і сьогодні. П'єса яка захопила мене розкриттям психології ескапізму та його подолання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Корнієнко Н.М. Лесь Курбас: репетиція майбутнього. Київ : Либідь, 2007.
2. Зайцев В. П. Режисура естради та масових видовищ : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2006. 252 с.
3. Вовкун В. В. Паралельні монологи : навч. посіб. Київ : НАКККіМ, 2015. 192 с.
4. Adler Stella. The Art of Acting. New York : Applause Books, 2000.
5. Курбас Л. Березіль. Дніпро, 1988. 518 с.
6. Кнебель М.Й. Про дієвий аналіз п'єси і ролі. Львів, 2020. URL: <https://kultart.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/02/Knebel-Stanislavskyy-DRUK.pdf> (дата звернення – 16.04.2026).
7. Зайцев В. П. Майстерність артиста і ведучого: навч. посібник. Київ: НАКККіМ, 2016. 234 с.
8. Дятчук В. В. Український тлумачний словник театральної лексики. Київ : Просвіта, 2000. 140 с.
9. Веселовська Г. І. Сучасне театральне мистецтво : навч. посіб. Київ : Фенікс, 2014. 320 с.
10. Вовкун В. В. Мистецтво режисури масових видовищ : підручник. Київ : НАКККіМ, 2015. 356 с.
11. Готовський Є. Театр. Ритуал. Перформер. Львів: Літопис, 1999. 186 с.
12. Брехт Б. Про мистецтво театру. Київ : Мистецтво, 1977. 514 с.
13. Кнебель М. Й. Про дієвий аналіз п'єси і ролі / пер. з рос. Є. Стародиної. Львів, 2020. 92 с.
14. Захава Б., Міронов К. Робота режисера; пер. з рос. М. Дібровенка; ред. Гр. Портнов. Харків : Мистецтво, 1937.

15. Іващенко І. В., Стрельчук В. О. ПОСТДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ЯНА ФАБРА. *Мистецтвознавчі записки*. Київ: ІДЕЯ ПРИНТ, 2020, с. 218–222. URL:<file:///C:/Users/Admin/Downloads/221812%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-501771-1-10-20201228.pdf>
16. Кнебель М.Й. Про дієвий аналіз п'єси і ролі. Львів, 2020. URL:<https://kultart.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/02/KnebelStanislavskyu-DRUK.pdf>.
17. Кнебель М.Й. Про дієвий аналіз п'єси і ролі. Львів, 2020. URL:<https://kultart.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/02/KnebelStanislavskyu-DRUK.pdf>
18. Корнієнко Н.М. *Лесь Курбас: репетиція майбутнього*. Київ : Либідь, 2007. (дата звернення: 19.04.2026)
19. Курбас Л. Березіль. Дніпро, 1988. 518 с.
20. Паві П. «Словник театру»; пер. з франц. М. Якуб'як. Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2006. 221 с. URL:https://shron1.chtyvo.org.ua/Pavis_Patrice/Slovnyk_teatru.pdf?PHPSESSID=99rlafld9j0482dvvt0kjjdjo5 (дата звернення: 22.03.2026)
21. Станіславський К. *Робота актора над собою / Факсимільне видання*. Львів:Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2015.
22. Т. Б. Неклюдова «Методичні рекомендації з дисципліни «Основи акторської майстерності»» 18 с.
23. Якимов Д. О. До визначення терміну «Зерно ролі». *Соціально-гуманітарний вісник*. 2018. Вип. 18/19. с. 156–157. URL:file:///C:/Users/Admin/Downloads/sochumj_2018_18-19_48.pdf (дата звернення – 21.05.2023).
24. Чарнецький С. І. *Нарис історії українського театру в Галичині / Степан Чарнецький*. - Львів: Накладом фонду "Учітеся, брати мої", 1934. - 253 с.

25. Брехт Б. Про мистецтво театру. Київ : Мистецтво, 1977. 514 с.
26. Дятчук В. В. Український тлумачний словник театральної лексики. Київ : Просвіта, 2000. 140 с.

ДОДАТКИ

Додаток 1

**Світлини на початку репетицій під час систематичних відключень світла та
тепла**

Додаток 2

Світлини з генеральних репетицій

